

HỒI 550

Sát Nhân Diệt Khẩu

Bàn tay thon của Tôn Sương Hoa rời khỏi trên chuôi kiếm, nói có vẻ chán nản: “Các người lập tức đi ngay đi, càng xa càng tốt, sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, nếu không đừng trách bọn ta không khách sáo.”

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nghe thế đưa mắt nhìn nhau đầy thắc mắc. Tôn Sương Hoa chẳng những không lập tức rút kiếm hoặc gọi người của Đại Minh Tôn giáo ra chi viện đã khiến bọn họ kinh ngạc rồi, bây giờ còn để bọn họ ra đi, thật là kỳ quặc.

Khách Tố Biệt thái độ vẫn ôn hòa thở dài: “Tú Phương tiểu thư nói cho Tôn thị vệ biết Thiếu soái đã từng hứa bảo vệ an toàn tài sản và tính mạng của người dân Long Tuyền, các người lại từng buông tha cho nàng ta ở Tiểu Long Tuyền, cho nên không muốn đối địch với các người nữa. Bọn ta... Bọn ta...”

Hai người đã hiểu, càng hiểu nguyên nhân mà Khách Tố Biệt nói không phải là trọng yếu nhất, nguyên nhân thật sự khiến Tôn Sương Hoa không muốn động thủ là vì nàng đã không còn ý chí và hy vọng đối với chiến tranh, chỉ còn có thể ngây ngốc đợi ách vận diệt tộc hủy thành.

Từ Tử Lăng thấy thương cảm cho nàng, dịu giọng: “Sự tình vẫn không phải là không có cơ hội chuyển đổi, chỉ cần bọn ta tìm được Ngũ Sắc thạch, còn Đại vương chịu bỏ việc lập quốc, bọn ta có thể tìm cách thuyết phục được Đột Lợi, rồi để ý nói với Hiệt Lợi.”

Tôn Sương Hoa rầu rĩ lắc đầu, đầu cúi thấp.

Khách Tố Biệt đưa mắt nhìn cảnh sông nước tươi đẹp an bình, lộ vẻ lòng đau như cắt, buồn thắm: “Khoan hãy nói Đại vương độc đoán chỉ làm theo ý mình, quyết tâm tử chiến, cho dù bọn này chịu bỏ lập quốc, dâng ra Ngũ Sắc thạch, người Đột Quyết cũng không ngừng tay, Bạt huynh cũng biết thói quen truy cùng giết tận của Hiệt Lợi mà.”

Từ Tử Lăng nhớ đến cảnh tượng phồn thịnh của đường Chu Tước khi vừa mới đến đây, nghĩ đến già trẻ lớn bé thành Long Tuyền sắp quần quai dưới gót sắt của Lang quân Đột

Quyết, lòng căm phẫn dâng lên, quyết đoán: “Ta quyết không để người Đột Quyết tàn sát thành Long Tuyền đâu.”

Tôn Sương Hoa nhìn về phía gã, muốn nói gì đó lại thôi, nhưng trong đôi mắt đẹp không còn chút địch ý nào nữa.

Bạt Phong Hàn nhíu mày: “Sao lại đến nông nổi này chứ? Lẽ nào các ngươi không hề nghĩ tới, bằng vào sức lực yếu đuối mong manh này, khiêu chiến với Lang quân Đột Quyết hùng bá Đại thảo nguyên, uy chấn Trung thổ chẳng khác gì lấy trứng chọi đá hay sao? Tuy có kỳ binh Cái Tô Văn, tối đa cũng chỉ có thể trì hoãn số phận vong tộc mà thôi.”

Hai mắt Khách Tố Biệt ánh ra thần sắc thương cảm hối hận, gằn giọng: “Đại vương đã sai càng thêm sai, nói cho đến cùng là vốn bị Mã Cát xúi giục, tôn Phục Nan Đà làm thầy, không từ mọi thủ đoạn nào để gom góp của cải khuếch trương quân sự, lại cấu kết với Cái Tô Văn, tin theo cái gọi là số trời của Phục Nan Đà. Bây giờ cả Phục Nan Đà cũng khó giữ thân, cuối cùng y tính ngộ ra nhưng đã không thể quay trở lại nữa. Lúc đó ta đã từng khuyên y đừng tin vào Phục Nan Đà và Mã Cát, nhưng đã bị y mắng cho một trận; từ đó bị y cho ngồi chơi xơi nước, chỉ làm những công việc vặt vãnh đi đón tiếp khách nhân. Hôm qua ta và Tôn thị vệ trưởng đã từng can gián y đừng bắt Tổng công tử, nhưng y không nghe lời bọn ta, khiến các ngươi công hãm Tiểu Long Tuyền, lại chọc giận Tường tiểu thư đệ tử của Phó đại sư, không còn được Cao Lệ chi viện, cuối cùng Phục Nan Đà mất mạng trong tay Thiếu soái. Ta cũng không rõ sự tình tại sao lại phát triển đến mức này.”

Tôn Sương Hoa hồi phục về lạnh lùng, nói: “Đừng nói nữa! Nếu hai vị muốn giúp ta thì lập tức rời khỏi thành, nếu không bọn ta sẽ khó ăn nói với Đại vương đó.”

Bạt Phong Hàn trầm giọng: “Hai vị đừng đánh giá thấp Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, bọn họ từng nói có thể hóa giải trận đại đồ sát này cho Long Tuyền thành, thì họ chắc chắn sẽ có cách, hơn nữa cần sự hợp tác của hai vị. Dù cho hai vị không nghĩ đến sự sống chết của bản thân cũng phải lo cho bá tánh thiên hạ toàn thành chứ.”

Tôn Sương Hoa lạnh lùng nói: “Bạt Phong Hàn chẳng phải nổi tiếng lòng gan dạ sắt sao? Tại sao bây giờ lại trở thành một hiệp sĩ đầy lòng thương người thế? Nếu ngươi thật sự lo cho bọn ta, vậy thì hãy trả những thứ đã cướp được, ta đảm bảo Đại vương sẽ trả ngươi.”

Bạt Phong Hàn hiểu tâm trạng của nàng, tuy bị đố kỵ nhưng không hề nổi giận, chỉ đưa mắt ra dấu với Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng hội ý, thần nhiên nói: "Hai vị suy nghĩ kỹ rồi trả lời một câu hỏi của ta, rốt cuộc hai vị trung thành với Bái Tử Đình hay là trung thành với Túc Mạt tộc? Xin đừng vội trả lời, ta muốn biết tâm ý thật sự của hai vị. Túc Mạt tộc đang đối mặt với nguy cơ diệt tộc, có lẽ câu trả lời của các người sẽ định đoạt tương lai của Túc Mạt tộc đó."

Tôn Sương Hoa và Khách Tố Biệt đồng thời lộ vẻ kinh hãi, chằm chằm nhìn về phía gã.

oOo

Khẩu Trọng và đám thương nhân Bình Điều tổng cộng mười bảy người bị tổng lên xe la vốn dùng để chở đồ, bị gần trăm cấm vệ quân cùng Cung Kỳ áp giải như phạm nhân về phía Hoàng cung.

Trên đường bạo dân vẫn chưa hết giận, tuy bị ngăn cản không thể lôi đám người Hán bọn họ xuống đánh cho đã cơn tức, nhưng vẫn không ngừng mắng chửi ném đá, cả đám chỉ biết run rẩy co rúm người lại.

Khẩu Trọng đương nhiên cũng giả vờ sợ hãi giống bọn họ, nhưng trong bụng thì thật sự đang vui mừng, còn cầu thần bái phạt cho Cung Kỳ tổng bọn họ giam chung với bọn Tổng Sư Đạo nữa.

Khả năng này rất lớn, giam tập trung con tin vừa tiện lợi phòng thủ, vừa dễ di chuyển đi nơi khác.

Ngay lúc này, bảy tám thớt ngựa phóng nhanh tới, kẻ dẫn đầu không ngờ lại là Hàn Triều An.

Khẩu Trọng suýt tí nữa rút đao, có câu kẻ thù gặp nhau mất đồ kè, sau khi tiêu diệt Phục Nan Đà và Thâm Mạt Hoàn, người kế tiếp gã muốn giết là tên khả ố này, sau đó mới đến lượt Liệt Hà. Cung Kỳ quay đầu cười: "Hàn huynh từ Biệt Viện trở về đó à?"

Hàn Triều An sầm mặt, không thèm nhìn đến đám tù phạm, chạy đến bên cạnh Cung Kỳ, nộ khí xung thiên: "Sự tình xảy ra làm sao? Sao lại có thể như thế này được? Để tên tiểu tử Khẩu Trọng đánh hạ Tiểu Long Tuyền, cướp đi ba chiếc thuyền hàng quan hệ trọng đại, Bọt Hải đã mất mặt hết, điều đáng buồn cười hơn là người trong thành mở to mắt nhìn để mặc Khẩu Trọng đánh chết đại Quốc sư, sau đó lại để gã trốn thoát, ngày mai làm sao có thể đánh trận đây? Chỉ một mình Khẩu Trọng cũng đã đủ khiến Long Tuyền sụp đổ rồi."

Nếu Cung Kỳ là người Túc Mạt, đương nhiên sẽ không có cách nào chống đỡ.

Cung Kỳ hạ giọng nói: "Hàn huynh chó nổi giận, chuyện đời làm sao đúng được hết như ý người, bọn ta sai ở chỗ là đánh giá thấp bản lĩnh trốn chạy của Khấu Trọng, nhưng nếu chẳng phải bọn ta chấp nhận đề nghị ám toán Tổng Sư Đạo của Hàn huynh, e rằng đã không ra nông nổi như thế này."

Hàn Triều An cũng hạ giọng, nhưng vẫn không kèm được lửa giận: "Rõ ràng là có người phá vỡ kế hoạch lại còn trách ta, các người đã xử quyết Tổng Sư Đạo chưa?"

Khấu Trọng cả kinh, lập tức nhớ lại toàn bộ sự việc. Cung Kỳ không chỉ tiết lộ rằng chuyện bắt Tổng Sư Đạo là do Hàn Triều An đề nghị, mà còn dùng hai chữ 'ám toán', có thể tưởng tượng lúc đó Hàn Triều An ra tay trước khiến Tổng Sư Đạo mắc mưu, rồi Phục Nan Đà mới ra tay, khiến Tổng Sư Đạo đâu có đề phòng trở tay không kịp, nếu không với võ công của Tổng Sư Đạo, có lẽ sẽ liệu mình chứ không chịu nhục bị giam cầm.

Tại sao Hàn Triều An làm như vậy? Gã đoán rằng nếu kế hoạch của hắn thành công, một khi Tổng Sư Đạo và Khấu Trọng bị giết, Bái Tử Đình sẽ cùng kỳ binh của Cái Tô Văn dùng thế lôi đình vạn quân thu phục Tiểu Long Tuyền, nhất cử trừ khử cả Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Cổ Nạp Đài, như vậy lúc đó sĩ khí sẽ tăng lên, ý chí chiến đấu kiên định hơn. Đó là hiệu quả tức thời.

Tác dụng xa xôi là lôi cả Cao Lệ vương và Dịch Kiếm đại sư Phó Dịch Lâm vào trong chuyện, khi Tổng Khuyết nghĩ tới con rể tương lai và con trai đồng thời mất mạng ở Long Tuyền, Cao Lệ vương làm bạn với Bái Tử Đình cũng khó chối bỏ trách nhiệm, tương lai nếu Phó Dịch Lâm đến Trung thổ, Tổng Khuyết chắc chắn sẽ quyết chiến sinh tử với Phó Dịch Lâm. Thiên Dao Tổng Khuyết chính là một trong số những người ít ỏi đủ tư cách khiêu chiến với Phó Dịch Lâm.

Đối với Hàn Triều An và Cái Tô Văn, Phó Dịch Lâm là chướng ngại lớn nhất khi bọn chúng muốn lên ngôi vua Cao Lệ, cho nên luôn có lòng muốn trừ ông ta.

Những ý niệm đó thoáng qua đầu Khấu Trọng, gã liền lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng khác.

Hàn Triều An nghe tin vội vã chạy về, không phải chỉ là phát tiết cho hủ con giận, mà là tìm cách giết Tổng Sư Đạo bịt miệng, để phía Cao Lệ vĩnh viễn không biết hắn có phần ra tay bắt giữ Tổng Sư Đạo, nếu không Phó Dịch Lâm sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn.

Khấu Trọng thầm gạt mồ hôi, may mà gã vô tình gặp chuyện này, nếu không đã phải ân hận suốt đời, càng không thể nào ăn nói với Tống gia.

Cung Kỳ điềm đạm đáp: "Chuyện có liên quan đến Tống Sư Đạo tốt nhất Hàn huynh cứ đích thân hỏi Đại vương, bọn ta chỉ là hạ thuộc, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh mà thôi."

Khấu Trọng giật mình, đoán được rằng Hàn Triều An không biết rằng Cung Kỳ là người của Đại Minh Tôn giáo.

Hàn Triều An quay đầu liếc nhìn bọn Khấu Trọng trên xe, hỏi: "Bọn người nào thế?"

Cung Kỳ đột nhiên nghiêng người về phía Hàn Triều An, thì thào mấy câu, Khấu Trọng tuy ngưng tụ công lực lắng nghe mà vẫn không nghe được chút gì, lòng kêu không ổn.

Quả nhiên Hàn Triều An nghe xong tinh thần phấn chấn, cười gian xảo: "Nếu tiểu đệ rảnh sẽ cùng Cung tướng quân vào nhà lao đảo một vòng. Khả khả! Cung tướng quân đúng là bằng hữu tốt."

Cõi lòng Khấu Trọng chùn xuống, gã đã đoán được bọn chúng đã nói gì.

Cung Kỳ chẳng phải tốt lành gì, y muốn mượn tay Hàn Triều An giết Tống Sư Đạo, điều đó có thể đẩy Khấu Trọng vào thế tiến thoái lưỡng nan. Trong nội uyển của Hoàng cung, cho dù Khấu Trọng có ba đầu sáu tay vẫn khó vừa giữ mạng vừa cứu người. Huống chi mười sáu thương nhân Bình Điều là kẻ trói gà không chặt, khi động thủ bọn họ sẽ chịu tai vạ trước tiên. Nhưng gã làm sao có thể mở to mắt nhìn Hàn Triều An hại chết Tống Sư Đạo đây?

oOo

Tôn Sương Hoa sắc mặt vụt tái hẳn, bất giác chầm chậm lắc đầu, sắc mặt Khách Tố Biệt lúc sáng lúc tối, lộ rõ thần tình tư tưởng xung đột trong lòng.

Bạt Phong Hàn hừ lạnh: "Sai lầm của một người sao có thể để tất cả người trong tộc gánh chịu?"

Tôn Sương Hoa chợt quát lên: "Đừng nói nữa!"

Khách Tố Biệt hạ giọng, nói với Tôn Sương Hoa: "Tôn thị vệ trưởng, bình tĩnh một chút, lời bọn họ nói không phải là không có lý."

Tôn Sương Hoa giật mình: "Ông muốn phản bội Đại vương?"

Khách Tố Biệt cười khố: “Ta chỉ hy vọng cứu được Long Tuyền mà thôi.”

Tôn Sương Hoa bật dậy, lộn người nhảy vọt lên bờ, phóng qua Tiểu Hôi viên mà không vào, thân tốc đi xa.

Khách Tố Biệt đưa mắt dõi theo nàng, nói: “Hai vị yên tâm, Tôn thị vệ trưởng là người hiểu lý lẽ, chắc chắn sẽ không báo chuyện này cho Đại vương biết đâu.”

Nhưng Từ Tử Lăng lại sợ người của Đại Minh Tôn giáo thấy thuyền chạy ra, bèn nói: “Chúng ta dời đi chỗ vắng rồi hãy thương lượng tiếp!”

oOo

Chu Tước đại môn ở phía trước, Khấu Trọng không còn cách nào khác chỉ còn nước đánh cược một phen, rên rỉ: “Tướng quân đại nhân, tiểu nhân có thể đại biểu mọi người đưa ra một đề nghị không?”

Cung Kỳ và Hàn Triều An cưỡi ngựa đằng trước bực dọc quay đầu lại nhìn, bọn La Ý tim đập thành thịch lo lắng cho gã.

Khấu Trọng thu liễm nhãn thần, giả vờ sợ sệt cúi đầu nói: “Bọn này đều là thương nhân có danh vọng ở Bình Diêu, chỉ cần...”

Cung Kỳ quát lớn: “Câm miệng!”

Khấu Trọng vẫn cố giả sợ quá ráng nỗ lực lần cuối, nói: “Bọn này có thể đảm bảo không nói cho bất cứ một ai biết.”

Cung Kỳ nổi giận: “Nói thêm một chữ nữa, ta cắt lưỡi của ngươi.”

Đang khi bọn La Ý đều ngơ ngác, Hàn Triều An lại được Khấu Trọng đề tỉnh, vội thì thầm với Cung Kỳ.

Khấu Trọng cười thầm, biết Hàn Triều An đã trúng kế, tỉnh ngộ nếu sau khi Hàn Triều An vào cung thì Tổng Sư Đạo chết, như vậy ai ai cũng sẽ nghi ngờ Hàn Triều An hấn hạ độc thủ. Tối thiểu Cung Kỳ cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này, trở thành kẻ thù giết con của Thiên Dao Tổng Khuyết nào phải là chuyện xấu, huống hồ còn trở thành kẻ địch của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nữa. Cho nên hai người không những không thể để thương nhân

Bình Điều biết chuyện này, thậm chí còn phải qua mắt những binh lính Túc Mạt khác, vậy thì số người Khấu Trọng phải đối phó sẽ giảm bớt nhiều.

Vấn đề duy nhất là gã làm sao có thể thoát thân ngăn trở thảm kịch này xảy ra, chỉ còn nước tùy cơ hành sự mà thôi.

Xe la băng qua Chu Tước đại môn, tiến vào Hoàng thành.

Quả nhiên Cung Kỳ ghìm ngựa, ra lệnh giao số binh lính Túc Mạt cho tên tiểu tướng canh cửa, chỉ để lại mười mấy thân binh nhìn bộ dạng biết liền là bọn thổ phỉ cùng bảy tên thủ hạ của Hàn Triều An.

Cung Kỳ nói với môn tướng: "Lập tức bẩm cáo Đại vương: thương nhân Bình Điều đã sa lưới hết, áp giải giam cầm trong cung."

Tiếp đó lại ra lệnh áp giải xe la chạy theo hướng cửa nội cung.

Khấu Trọng thầm khen hay, bước tiếp theo Cung Kỳ chắc chắn sẽ đưa bọn họ đến chỗ vắng, tạm lưu lại một hồi, đến sau khi bọn chúng lo xong việc mới ra tống bọn họ vào nhà lao.

Gã tự công lực vào hai tai cầu thần bái Phật, toàn thần quán chú vào cuộc nói chuyện giữa hai tên, tinh thần đi vào cảnh giới "tĩnh trung nguyệt".

Không ngoài dự liệu của gã, khi gần đến cửa nội cung, Cung Kỳ quay sang Hàn Triều An thì thầm mấy câu.

Khấu Trọng thầm cười khố, bởi gã không nghe được một chút xiu gì.

Vào đến Cung thành, Cung Kỳ cố ý lộn lại ở phía sau, dẫn dò một tên thủ hạ rồi nói: "Xin mời Hàn huynh vào gặp Đại vương, mặt tướng còn có công vụ khác, xin thứ không thể đi cùng."

Hàn Triều An hớn hờ nói: "Cung tướng quân chớ khách sáo."

Bọn Hàn Triều An được đám thủ hạ thổ phỉ của Cung Kỳ dẫn đường, giục ngựa tiến thẳng về phía chính điện.

Ngoại trừ Cung Kỳ, chỉ có Khấu Trọng là biết hai tên đã hẹn gặp nhau ngoài cửa nhà lao nội cung để lấy mạng Tổng Sư Đạo.

oOo

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng rời thuyền lên bờ, đi vòng qua cửa chính ngoại viện của Tiểu Hôi viên, Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Ta thật hy vọng có thể phá cửa xông vào, thấy ai giết nấy, nhưng đáng tiếc Tử Lăng không thích tác phong như vậy, nếu là Khấu Trọng, chắc chắn sẽ vỗ tay tán thành rồi."

Từ Tử Lăng nói: "Bây giờ điều ta muốn làm nhất là vào cung cứu người, nhưng làm như vậy chỉ khiến Khách Tổ Biệt không thể nào tiến hành trọng nhiệm gian khó du thuyết các tướng lãnh khác, thời gian không còn nhiều nữa, bọn ta đành phải nhẫn nại."

Từ Khách Tổ Biệt, bọn họ biết rằng Bái Tử Đình sai Khách Tổ Biệt và Tôn Sương Hoa đi dò ý định của Đại Minh Tôn giáo, xem thử bọn chúng có còn ủng hộ y dưới sự xoay chuyển vùn vụt của tình thế hay không.

Chuyến này Đại Minh Tôn giáo kéo rốc hết tới, vốn là muốn thay thế Thiên Trúc giáo của Phục Nan Đà. Theo như Khách Tổ Biệt nói, bọn chúng hy vọng liên kết thế lực của hai tộc Túc Mạt và Hôi Hột, nhân lúc Đột Lợi và Hiệt Lợi đang tranh đấu với nhau mà thừa nước đục thả câu, khuếch trương sức ảnh hưởng của Đại Minh Tôn giáo về mặt chính trị. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, Phục Nan Đà cảm nhận được nguy cơ đánh ra lá bài Ngũ Sắc thạch, buộc Bái Tử Đình xả láng một ván đối mặt với sự xâm lăng của quân Đột Quyết, cũng không còn đường chọn lựa cầu dẫn Cái Tô Văn lòng lang dạ sói vào nhà. Dù cho đánh lui được Lang quân, Bái Tử Đình không những sẽ bị Phục Nan Đà và Cái Tô Văn liên thủ kềm chế, hoặc thậm chí bị hại, Đại Minh Tôn giáo cũng không còn chốn dung thân ở Long Tuyền.

Điều bất lợi của Đại Minh Tôn giáo không chỉ có thế, Bồ Tát thành công đoạt lại quyền vị đã mất ở Hôi Hột, cũng có nghĩa là Đại Minh Tôn giáo sẽ bị đuổi đi. Thông tin của Khách Tổ Biệt chứng minh lời của Đỗ Hưng nói là đúng.

Bạt Phong Hàn cầm vòng cửa, gõ mạnh một cái, âm thanh truyền vào trong tòa Tiểu Hôi viên chiếm một vùng đất rộng lớn, ung dung nói: "Hãy nhớ đây! Liệt Hà là của ta."

Tiếng bước chân vọng ra. Một giọng nữ vang lên: "Là vị quý khách nào vậy?"

Bạt Phong Hàn điềm đạm đáp: "Liệt công tử có ở đó không? Làm ơn báo cho một tiếng có Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đến tìm y."

Tiếng hô hấp của nữ tử lập tức khẩn trương hẳn đằng sau cánh cửa: "Hai vị đợi cho một lát."

Tiếng bước chân đi xa.

Bạt Phong Hàn thăm dò cánh cửa, nói: "Cánh cửa này rất kiên cố, huynh nói ta có thể một chưởng đánh vỡ nó không?"

Từ Tử Lãng cười khở: "Đâu cần kịch liệt như thế!"

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên bật cười: "Nghe Khấu Trọng nói, khi ở Trường An người giả làm Nhạc Sơn đến phủ đệ của Hoảng Công Thác tìm y tính sổ, không nói một lời đã phá cửa xông vào, hào khí lúc đó bây giờ đã đi đâu hết rồi?"

Từ Tử Lãng lắc đầu than: "Ta đầu hàng thôi! Có lẽ lúc giả ác nhân cần phải làm ác ma mới giống, còn bây giờ lão ca cứ việc ra tay đi, tiểu đệ sẽ toàn lực ủng hộ cho."

Bạt Phong Hàn cười ha hả: "Ta nào dám làm khó Tử Lãng, đến rồi!"

"Kẹt" một tiếng, cửa mở vào trong, xuất hiện bộ mặt tươi cười của Liệt Hà, chưa kịp lên tiếng, Bạt Phong Hàn đã tung một cước về phía ngực phải của y.

Liệt Hà hoảng kinh kêu lên một tiếng, nhảy lùi ra sau, hạ mình trên khoảnh đất trống trước bậc cấp của chủ trạch.

Bạt Phong Hàn làm như không có chuyện gì, chấp tay bước vào cửa, cười ha hả: "Hảo thân thủ, không hổ là kẻ đứng đầu Ngũ Minh Tử của Đại Minh Tôn giáo!"

Từ Tử Lãng đi theo sau vào viện.

Liệt Hà chống chế với bộ mặt oan khuất: "Bạt huynh dù cho muốn thử thân thủ của tại hạ cũng không nên vừa mở cửa đã đột kích, lỡ xảy ra chết người thì làm sao?"

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn quanh, ngoài Liệt Hà chẳng có ai hết, thản nhiên cười thốt: "Ta đâu rảnh thử thân thủ của người, hôm nay ta đến tính sổ đây, có thể giữ được mạng hay không, phải xem Liệt Hà người có bản lĩnh gì mới được!"

- o O o -